

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Siyamnapu

Paglilinaw sa Palagian: Isang Makasaysayang Pagsusuri sa mga Kontrobersiya at mga Pagkakasalungatan

Jeff Pippenger
2024-02-23

Kung iyong sinuri nang mabuti ang huling sipi sa nakaraang artikulo, natunghayan mo ang orihinal na pinagmulan ng siping iyon na matatagpuan sa aklat na *Early Writings*, na inaangkin ni A. G. Daniells na dinala niya sa kaniyang panayam kay Sister White noong 1910 hinggil sa paksa ng “the daily.” Yaong mga nagsikap na itatag ang “kasinungalingan” na ang “the daily” ay kumakatawan sa ministryo ni Cristo sa santuwaryo ay kinailangang pahinain ang tuwiran at malinaw na pagpapatibay ni Sister White sa wastong pananaw na ibinibigay sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghuhukom. Ang “kasinungalingan” na inimbento nila ay ito: na ang tanging babalang tiyak na tinutukoy ni Sister White ay ang babala laban sa pagtatakda ng panahon. Iyan ang pinagsisikapin ni Arthur White na itatag sa kaniyang talambuhay, at iyan din ang sinusubukang patunayan ng kaniyang ama—ang anak ni Ellen White—at ni Daniells sa pamamagitan ng gawa-gawang panayam.

Gaya ng nabanggit na, walang anumang tala ng panayam sa pagitan nina Sister White at Daniells hinggil sa paksa ng “the daily.” Ang sinasabing panayam ay ipinanukala noong 1931. Kung iniendorso sana ni Sister White ang “fallen” na pananaw ni Daniells hinggil sa “the daily” sa isang panayam noong 1910, bakit siya—na kinilala ni Sister White bilang masigasig sa pagtataguyod ng kanyang pananaw—mananatiling tahimik tungkol sa kanyang pag-endorso sa loob ng dalawampu’t isang taon? Hindi iyon isang panayam; iyon ay isang imbento.

Ang pagkatha ng panayam ay naghangad na ilagay ang konteksto ng kaniyang pahayag hinggil sa “the daily” na para bang ito’y isang bahaging di-sentro lamang ng kaniyang babala laban sa pagtatakda ng panahon, at iniwan ni Arthur White ang bakas ng kaniyang mga daliri sa kasinungalingang iyon sa paraan ng kaniyang presentasyon nito sa kasaysayan noong 1931. Bilang isang Kristiyano, marapat sana’y isinalaysay lamang niya ang kasaysayan at hindi isinama ang historikal na rebisyonismo sa usapin. Tinapos natin ang nakaraang artikulo sa sipi mula 1850, na siyang pinagmulan ng siping nasa *Early Writings*. Unang lumitaw ang pahayag noong 1850, sa *Review*, at muli sa aklat na *Experience and Views*. Ikatlong lumitaw ito sa aklat na *Early Writings*, ngunit sa pag-usad nito tungo sa aklat na *Early Writings* may ilang pagbabagong naganap. Gayunman, hindi natin sasabihing maraming sulatin ng *Spirit of Prophecy* ang nabago, gaya ng inaangkin ng ilan sa kanilang pagsisikap na siraan ang kaniyang gawain.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang tsart noong 1843 ay pinatnubayan ng kanyang kamay, at na walang bahagi nito ang dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa kanyang nais. Na ang kanyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang kanyang kamay.

At nakita ko, kaugnay ng 'Daily,' na ang salitang 'sacrifice' ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghatol. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa tungkol sa 'Daily;' ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, tinanggap ang iba pang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Ang bahaging ito ay unang lumabas sa pahayagang pinamagatang The Present Truth noong 1849, ngunit nalimbag ito sa Review and Herald noong Nobyembre 1850. Sa orihinal na manuskrito, tuwirang sinabi ni Kapatid na White na isinusulat niya ang ilang bagay na kamakailan lamang ay ipinakita sa kanya ng Panginoon, at habang binabasa ninyo ang buong artikulo ay makikita ninyong maraming paksa ang tinutugunan. Humigit-kumulang dalawampung iba't ibang paksa ang ipinakita sa kanya. Ang punto ay na sa orihinal na artikulo, ang paksa hinggil sa "the daily" at ang paksa hinggil sa "time setting" ay dalawang magkaibang pahayag tungkol sa mga bagay na ipinakita sa kanya.

Sa orihinal na manuskrito, tinukoy ang mga ito sa magkakaibang mga talata. Nang muling inilimbag ang siping ito sa Experience and Views, pinagsama ng mga editor ang talatang kung saan ipinanindigan ni Kapatid na White ang pananaw ng mga pasimuno hinggil sa "the daily" at ang kasunod na talatang nagbababala laban sa pagtatakda ng panahon. Habang binabasa mo ang orihinal, tandaan na may mga paksa na binibigyang-diin sa pamamagitan ng paggamit ng malaking titik. Sa talatang kung saan pinagtitibay niya ang pananaw ng mga pasimuno hinggil sa "the daily," isinusulat niya na may malaking titik ang salitang Daily, at sa susunod na talata ay isinusulat niya na may malaking titik ang salitang Time, kaya't itinatangi nang tuwiran ang dalawang paksang ipinakita sa kaniya.

Minamahal na mga kapatid na lalaki at babae,

Nais kong ibigay sa inyo ang isang maikling paglalarawan ng ipinakita sa akin kamakailan ng Panginoon sa pangitain. Ipinakita sa akin ang kagandahan ni Jesus, at ang pag-ibig na taglay ng mga anghel sa isa't isa. Sabi ng anghel—Hindi ba ninyo namamasdan ang kanilang pag-ibig?—tularan ninyo iyon. Gayundin dapat magmahalan ang bayan ng Diyos. Mas mabuting sa sarili mo bumagsak ang sisi kaysa sa isang kapatid. Nakita ko na ang mensaheng 'ibenta ninyo ang mayroon kayo at magbigay-limos' ay hindi naipahayag ng ilan sa malinaw na liwanag nito; na ang tunay na layon ng mga salita ng ating Tagapagligtas ay hindi naipakilala nang malinaw. Nakita ko na ang layon ng pagbebenta ay hindi upang bigyan ang mga may kakayahang magpagal at magtaguyod ng sarili, kundi upang maikalat ang katotohanan. Kasalanan ang suportahan at pagbigyan sa katamaran ang mga may kakayahang magpagal. May ilan na naging masigasig na dumalo sa lahat ng mga pagtitipon; hindi upang luwalhatiin ang Diyos, kundi dahil sa 'mga tinapay at mga isda.' Mas mabuti sanang ang mga gayon ay nasa bahay na lamang, nagpapagal sa pamamagitan ng kanilang mga kamay, 'ang bagay na mabuti,' upang matugunan ang pangangailangan ng kanilang mga sambahayan, at nang magkaroon sila ng maibibigay upang alalayan ang mahalagang adhikain ng kasalukuyang katotohanan.

Ang ilan, ayon sa aking nakita, ay nagkamali sa pananalangin ipagaling ang mga may sakit sa harap ng mga di-sumasampalataya. Kung may sinuman sa atin ang may sakit at tumawag sa mga matatanda ng iglesia upang ipanalangin siya, ayon sa Santiago 5:14, 15, narapat nating sundin ang halimbawa ni Jesus. Pinalabas niya ang mga di-sumasampalataya mula sa silid, at pagkatapos ay pinagaling niya ang maysakit; kaya't dapat nating pagsikapang mahiwalay sa kawalan ng pananampalataya ng mga walang pananampalataya kapag ipinapanalangin natin ang mga may sakit sa gitna natin.

Pagkatapos, itinuro sa akin ang panahong dinala ni Jesus ang kaniyang mga alagad, na sila-sila lamang, sa isang silid sa itaas, at una niyang hinugasan ang kanilang mga paa, at pagkatapos ay pinakain sila ng pinaghating-hating tinapay, na kumakatawan sa kaniyang nabaling katawan, at ng katas ng ubas na kumakatawan sa kaniyang nabuhos na dugo. Nakita ko na ang lahat ay dapat kumilos nang may wastong pagkaunawa, at sundin ang halimbawa ni Jesus sa mga bagay na ito, at kapag ginaganap ang mga ordenansang ito, ay dapat na maging hiwalay sa mga di-sumasampalataya hangga't maaari.

Pagkatapos ay ipinakita sa akin na ibubuhos ang pitong huling salot, matapos lisanin ni Jesus ang Santuwaryo. Wika ng anghel—ang poot ng Diyos at ng Kordero ang siyang nagdudulot ng pagkawasak o kamatayan ng mga masama. Sa tinig ng Diyos ang mga banal ay magiging makapangyarihan at kakilakilabot na gaya ng isang hukbong may mga watawat; ngunit hindi pa nila isasakatuparan ang nasusulat na hatol. Ang pagsasakatuparan ng hatol ay magaganap sa pagtatapos ng sanlibong taon.

Pagkaraang mabago ang mga banal upang maging walang kamatayan, maagaw silang magkakasama, matanggap nila ang kanilang mga alpa, mga korona, at iba pa, at makapasok sa Banal na Lungsod, si Jesus at ang mga banal ay naupo sa paghuhukom. Binuksan ang mga aklat, ang aklat ng buhay at ang aklat ng kamatayan; ang aklat ng buhay ay naglalaman ng mabubuting gawa ng mga banal, at ang aklat ng kamatayan ay naglalaman ng masasamang gawa ng mga masasama. Ang mga aklat na ito ay inihambing sa Aklat ng Kautusan, ang Biblia, at ayon doon sila ay hinatulan. Ang mga banal, kaisa ni Jesus, ay nagpapatay ng kanilang hatol sa mga patay na masasama. Masdan ninyo! sabi ng anghel, ang mga banal ay nakaupo sa paghuhukom, kaisa ni Jesus, at ipinapatay nila sa bawat isa sa mga masama, ayon sa mga gawang nagawa sa katawan, at itinatala sa tapat ng kanilang mga pangalan kung ano ang dapat nilang tanggapin, sa pagpapatupad ng hatol. Ito, aking nakita, ang gawain ng mga banal kasama si Jesus, sa Banal na Lungsod bago ito bumaba sa lupa, sa buong isang libong taon. Pagkatapos, sa pagtatapos ng isang libong taon, si Jesus, at ang mga anghel, at ang lahat ng mga banal na kasama niya, ay aalis sa Banal na Lungsod, at samantalang siya'y bumababa kasama nila sa lupa, bubuhayin muli ang mga patay na masasama; at yaong mismong mga “sumaksak sa kanya,” na mabubuhay na muli, ay makakakita sa kanya mula sa malayo sa buong kanyang kaluwalhatian, na kasama niya ang mga anghel at mga banal, at mananangis dahil sa kanya. Makikita nila ang mga bakas ng mga pako sa kanyang mga kamay at sa kanyang mga paa, at kung saan itinusok ang sibat sa kanyang tagiliran. Ang mga bakas ng mga pako at ng sibat ay magiging kanyang kaluwalhatian. Sa pagtatapos ng isang libong taon tatayo si Jesus sa Bundok ng mga Olibo, at ang bundok ay mahahati, at magiging isang napakalawak na kapatagan, at ang mga tumatakas nang panahong iyon ay ang mga masama na bagong

muling ibinangon. Pagkatapos ay bababa ang Banal na Lungsod at hihimpil sa kapatagan.

Pagkatapos ay pinupuspos ni Satanas ang masasamang binuhay na mag-uli ng kaniyang espiritu. Nilililang niya sila sa pamamagitan ng papuri, na maliit ang hukbo sa Lungsod, at malaki ang kaniyang hukbo, at kaya nilang madaig ang mga banal at sakupin ang Lungsod. Samantalang tinitipon ni Satanas ang kaniyang hukbo, ang mga banal ay nasa Lungsod, minamasdan ang kagandahan at kaluwalhatian ng Paraiso ng Diyos. Si Jesus ay nasa unahan nila, pinangungunahan sila. Bigla na lamang nawala ang kaibig-ibig na Tagapagligtas sa aming piling; ngunit di naglaon ay narinig namin ang kaniyang kaibig-ibig na tinig, na nagsasabi, 'Halikayo, kayong mga pinagpala ng aking Ama, manahin ninyo ang kahariang inihanda para sa inyo mula sa pagkakatatag ng sanlibutan.' Nagtipon kami sa palibot ni Jesus, at pagkapinid niya sa mga pintuang-bayan ng Lungsod, ang sumpa ay ipinahayag laban sa masasama. Nakasara ang mga pintuang-bayan. Pagkatapos ay ginamit ng mga banal ang kanilang mga pakpak at sumampa sa tuktok ng pader ng Lungsod. Kasama rin nila si Jesus; ang kaniyang korona ay maningning at maluwalhati. Ito'y korona sa loob ng korona, pito ang bilang. Ang mga korona ng mga banal ay yari sa pinakadalisay na ginto, na napapalamutian ng mga bituin. Ang kanilang mga mukha ay nagliliwanag sa kaluwalhatian, sapagkat sila'y nasa mismong wangis ni Jesus; at nang sila'y tumindig, at sabay-sabay na umaakyat tungo sa tuktok ng Lungsod, lubos akong nabighani sa tanawing yaon.

Pagkatapos ay nakita ng masasama kung ano ang kanilang nawala; at hiningahan sila ng Diyos ng apoy, at tinupok sila. Ito ang Pagpapatupad ng Hatol. Noon ay tinanggap ng masasama ayon sa inihatol sa kanila ng mga banal, kaisa ni Jesus, sa loob ng isang libong taon. Ang gayunding apoy mula sa Diyos na tumupok sa masasama ang nagdalisay sa buong lupa. Ang mga durog-durog at baku-bakong bundok ay natunaw sa maalab na init, maging ang himpapawid, at ang lahat ng pinaggapasan ay natupok. Pagkatapos ay nabuksan sa harap namin ang aming mana, maluwalhati at marilag, at minana namin ang buong lupang ginawang bago. Kami lahat ay sumigaw nang may malakas na tinig, Kaluwalhatian, Aleluya.

Nakita ko rin na nararapat na ang mga pastol ay sumangguni sa mga taong may matibay silang dahilan upang pagkatiwalaan—yaong mga nakasama sa lahat ng mga mensahe at matatag sa lahat ng kasalukuyang katotohanan—bago nila itaguyod ang alinmang bagong puntong mahalaga na inaakala nilang sinusuportahan ng Bibliya. Kung magkagayon, ang mga pastol ay lubos na magkakaisa, at madarama ng iglesia ang pagkakaisa ng mga pastol. Ang gayong paraan, ayon sa nakita ko, ay makapipigil sa mga hindi kanais-nais na pagkakabaha-bahagi, at sa gayon ay mawawala ang panganib na mahati ang mahalagang kawan at ang mga tupa'y magsipangalat na walang pastol.

Noong ika-23 ng Setyembre, ipinakita sa akin ng Panginoon na iniunat Niya ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi ng Kaniyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pagdoblehin sa panahong ito ng pagtitipon. Noong panahon ng pagkakawatak-watak ay nasaktan at napilas ang Israel; ngunit ngayon, sa panahon ng pagtitipon, pagagalingin at tatapalan ng Diyos ang Kaniyang bayan. Sa panahon ng pagkakawatak-watak, ang mga pagsisikap na ipakalat ang katotohanan ay halos walang naging bisa, kakaunti o halos wala ang nagawa; ngunit sa panahon ng pagtitipon, kapag iniunat na ng

Diyos ang Kaniyang kamay upang tipunin ang Kaniyang bayan, ang mga pagsisikap na ipakalat ang katotohanan ay magkakaroon ng itinakdang bisa. Ang lahat ay dapat magkaisa at maging masigasig sa gawain. Nakita ko na nakahihiya para kaninuman na gumamit ng mga halimbawa mula sa panahon ng pagkakawatak-watak upang pamahalaan tayo ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagkat kung hindi gagawin ng Diyos para sa atin ngayon ang higit kaysa sa ginawa Niya noon, kailanman ay hindi matitipon ang Israel. Kasingkinakailangan ng pangangaral ang paglalathala ng katotohanan sa isang pahayagan.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang tsart noong 1843 ay pinatubayan ng kanyang kamay, at na walang bahagi nito ang dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa kanyang nais. Na ang kanyang kamay ay nakalukob at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa inalis ang kanyang kamay.

Pagkatapos ay nakita ko, kaugnay ng “Daily,” na ang salitang “sacrifice” ay idinugtong ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagbigay ng panawagan ng oras ng paghuhukom. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa hinggil sa “Daily”; ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, tinanggap ang ibang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang Panahon ay hindi naging isang pagsubok mula pa noong 1844, at na ang panahon ay hindi na kailanman magiging isang pagsubok.

Pagkatapos, itinuro sa akin ang ilan na nasa malaking kamalian: na ang mga banal ay kailangan pang pumunta sa Lumang Jerusalem, at iba pa, bago dumating ang Panginoon. Ang gayong pananaw ay may tendensiyang ilihis ang isipan at interes mula sa kasalukuyang gawain ng Diyos, sa ilalim ng mensahe ng ikatlong anghel; sapagkat kung tayo’y dapat pumunta sa Jerusalem, ang ating mga isipan ay likás na magiging nakatuon doon, at ang ating mga pananalapi ay ipagkakait sa iba pang gamit, upang madala ang mga banal sa Jerusalem. Nakita ko na ang dahilan kung bakit sila pinabayaang mapasok sa ganitong malaking kamalian ay sapagkat hindi nila ipinagtapat at tinalikuran ang kanilang mga kamalian, na kinasadlakan nila sa loob ng ilang nakaraang taon. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Nagsisimula ang sipi sa ganitong pahayag: “Nais kong ibigay sa inyo ang isang maikling paglalarawan ng ipinakita sa akin kamakailan ng Panginoon sa pangitain.” May ilang paksa ang iniharap, at hindi niya pinagsama ang talatang tumatalakay sa “the daily” sa kasunod na talata. Ginawa iyon pagkaraan ng mga editor na isinama ang siping ito sa Experience and Views, at pagkaraan ay sa Early Writings. Sa Experience and Views, hindi isinama ng mga editor ang unang walong talata, at pinagsama ang mga talatang tumatalakay sa ipinakita sa kanya hinggil sa “the daily” at hinggil sa pagtatakda ng panahon. Ang Experience and Views ay inilathala noong 1851, at ang Early Writings naman ay inilathala noong 1882.

Ang Early Writings ay sa esensiya kapareho ng apat na talatang lumitaw sa Experience and Views, ngunit may isang makabuluhang pagbubukod. Sa Experience and Views, ang iisang-pangungusap na talata na tumalakay sa pagtatakda ng panahon ay pinagsanib sa naunang talata na tumalakay sa "the daily." Pagkatapos, isinama ang talatang orihinal na sumunod sa talatang tumatalakay sa

pagtatakda ng panahon. Sa Early Writings, isang talata na mula sa ibang bahagi ng Experience and Views ang inilagay sa pagitan ng talatang ngayo'y tumatalakay kapwa sa "the daily" at sa pagtatakda ng panahon, at ng talatang dating sumusunod dito na nagtutukoy kung bakit mali ang pagsasagawa ng mga peregrinasyon sa lumang Jerusalem.

Ang talatang inalis mula sa ibang pahina ng Experience and Views, at pagkatapos ay ipinasok sa isang bahagi ng Early Writings, ay nagdagdag lamang sa kalituhan tungkol sa "the daily" na nagsimula pa noong 1844. Ang talatang iyon ay wala sa orihinal na salaysay ni Kapatid na White hinggil sa kaniyang pangitain.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang mensahe ng ikatlong anghel ay dapat humayo at ipangaral sa mga nangalat na anak ng Panginoon, at na ito'y hindi dapat ibatay sa panahon; sapagkat ang panahon ay hindi na muling magiging isang pagsubok. Nakita ko na may ilan na nagkakaroon ng huwad na kasiglahan na nagmumula sa pangangaral tungkol sa panahon; na ang mensahe ng ikatlong anghel ay higit na makapangyarihan kaysa sa panahon. Nakita ko na ang mensaheng ito ay makatatayo sa sarili nitong saligan, at hindi nito kailangan ang panahon upang patibayin ito, at na ito'y hahayo sa makapangyarihang lakas, at gagawin ang kanyang gawain, at paiikliin sa katuwiran. Experience and Views, 48.

Ang talata mula sa pahina apatnapu't walo ng Experience and Views ay isiningit pagkatapos ng talata sa Early Writings na nauna nang nabuo sa pamamagitan ng pagsasanib ng dalawang magkaibang talata, at ito'y nagbigay-diin sa pagtatakda ng panahon na hindi umiiral sa orihinal na salaysay.

Noong 1931, ang mga sinaunang lalaking namahala sa mga tao ng Jerusalem ay kumatha ng isang salaysay na nag-angkin na nakapanayam ni Daniells si Sister White noong 1910, at sa patotoong ibinigay ni Daniells, tumutukoy siya sa 1843 chart at sinasabing itinuro niya ang santuwaryong wala naman sa tsart habang kinapanayam niya si Sister White. Sinasabing dala niya noon ang aklat na Early Writings, at habang tinatanong niya si Sister White hinggil sa kaniyang ibig ipakahulugan, at batay sa kaniyang mga tugon, mapagpapasyahan lamang niya na ang talatang nasa Early Writings na sumusuporta sa pananaw ng mga tagapanguna hinggil sa "the daily" ay sa katunayan isang babala laban sa pagtatakda ng panahon. Dalawampu't isang taon matapos ang gawa-gawang panayam at labing-anim na taon matapos ang pagkamatay ng mga taong sinasabing kinapanayam, inilagay ni Daniells ang patotoo sa kasaysayan ng ikatlong salinlahi.

Si F. C. Gilbert ay isang dalubhasa sa Hebreo, at hindi niya basta sinuportahan ang wastong pananaw tungkol sa "daily" bilang Paganismo dahil lamang sinabi iyon ng mga pasimuno at ni Ellen White. Ipinagtanggol niya ito batay sa pagkaunawa sa tekstong Hebreo na ginamit ng propetang si Daniel. Siya ang bantog na Adventistang dalubhasa sa Hebreo noong panahong iyon. Habang patuloy na lumalaki ang kontrobersiya tungkol sa "daily" na isinusulong nina Daniells at Prescott, si Gilbert ay isa sa mga bantog na iskolar na nanindigang ipagtanggol ang posisyon ng mga pasimuno. Nakipagpanayam siya kay Ellen White noong Hunyo 8, 1910, at kalaunan ay itinala niya ang tinalakay nila ni Kapatid na White. Ganap na salungat ang patotoo ni Daniells sa patotoo ni F. C. Gilbert.

Sa Tomo Dalawampu ng Manuscript Releases, pahina labimpito hanggang dalawampu't dalawa, tinutugunan ni Kapatid na White ang posisyon nina Daniells at Prescott hinggil sa "daily". Ang mga pariralang matatagpuan sa ulat ni F. C. Gilbert ng kaniyang panayam kay Ellen White ay halos magkapareho ng mismong ipinahayag ni Kapatid na White sa sipi mula sa Manuscript Releases. Kaya, sa loob ng maraming taon bago nailathala at inilabas ang Manuscript Releases, walang tiyak na inspiradong patotoo upang pasinungalingan o pagtibayin ang pag-angkin ni Daniells tungkol sa nilalaman ng panayam na di-umano'y isinagawa niya kay Kapatid na White. Higit na mahalaga, wala ring inspiradong pagpapatibay sa kaniyang maling pananaw hinggil sa "daily". Lalong higit na mahalaga, ngayong magagamit na ang Manuscript Releases—wala pa rin inspiradong pagpapatibay sa kaniyang maling pananaw hinggil sa "the daily!"

At gayon ma'y sa kasalukuyan, sa Adventismong Laodiceano ay itinuturo na si Sister White ay walang posisyon hinggil sa "the daily," maliban sa pagsasabing hindi ito isang "test question" at dapat tayong "manahimik tungkol sa paksang ito." May nabaligtad ngayon, at ang nabaligtad ay ito: ang tunay na posisyon hinggil sa "the daily" ay ngayo'y nasa minoryang opinyon sa gitna ng bayan ng Diyos. Noong 1910, ang pananaw ng minorya ay ang pananaw ni Conradi na isinusulong nina Daniells at Prescott, at ang pananaw ng mayorya ay ang posisyon ng mga pionero.

Ang sumusunod ay pahayag ni F. C. Gilbert hinggil sa kanyang pakikipanayam kay Sister White, na dapat ihambing sa Manuscript Releases, at na nailathala nang buo sa ika-walumpu't isang artikulo ng seryeng ito na The Book of Daniel.

"Si Daniells at si Prescott . . . ay hindi nagbibigay sa mga nakatatandang kapatid sa gawain ng anumang pagkakataon na magsalita. . . . Pumarito si Daniells upang makipagkita sa akin, at hindi ko siya tinanggap. . . . Wala akong anumang sasabihin sa kanya tungkol sa anuman. Tungkol sa 'daily' na pilit nilang binubuo, walang saysay iyon. . . . Nang ako'y nasa Washington, tila may isang bagay na bumalot sa kanilang mga isipan, at waring hindi ko sila maabot. Hindi tayo dapat magkaroon ng anumang kinalaman sa paksang ito hinggil sa 'daily' . . . Alam kong kikilos sila laban sa aking mensahe, at kung gayo'y iisipin ng mga tao na walang kabuluhan ang aking mensahe. Sinulatan ko siya at sinabi kong ipinakikita niya na hindi siya karapat-dapat maging pangulo ng General Conference. . . . hindi siya ang taong dapat manatili sa Pagkapangulo."

Kung ang mensaheng ito ukol sa "daily" ay isang mensaheng panubok, ipinakita na sana ito sa akin ng Panginoon. Ang mga taong ito ay hindi nakikita ang wakas mula sa pasimula hinggil sa bagay na ito. . . . Ako'y lubos na tumatangging humarap sa sinuman sa kanila na nagsasagawa ng gawaing ito.

"Ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos ay na si Kapatid na Daniells ay nanungkulan sa pagkapangulo nang sapat na katagalan. . . . at sinabi sa akin na huwag nang makipag-usap pa sa kanya tungkol sa alinman sa mga bagay na ito. Hindi ko haharapin si Daniells tungkol sa bagay na ito, at ni isang salita ay hindi ko sasabihin sa kanya. Pinakiusapan nila ako na makipagpanayam sa kanya, ngunit tumanggi ako. . . . Sinabihan akong balaan ang ating bayan na huwag magkaroon ng anumang kinalaman sa bagay na kanilang itinuturo. . . . Ipinagbawal sa akin ng Panginoon na pakinggan ito. Ipinahayag kong wala akong ni katiting na pagtitiwala

rito. . . Ang buong bagay na ito na kanilang ginagawa ay isang lalang ng diyablo." Ulat ni F. C. Gilbert hinggil sa isang panayam na ibinigay sa kanya ni Ellen White noong Hunyo 8, 1910.

Ipagpapatuloy natin ang paksang ito sa susunod na artikulo.

Ang nakakakita sa kaloob-looban, ang nakakabasa ng mga puso ng lahat ng tao, ay nagsasabi tungkol sa mga nagkaroon ng dakilang liwanag: "Hindi sila napipighati at nangilalas dahil sa kanilang kalagayang moral at espirituwal." "Oo, pinili nila ang sarili nilang mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga kasuklamsuklam. Pipiliin ko rin ang kanilang mga maling akala, at ipagdaranas ko sa kanila ang kanilang mga kinatatakutan; sapagkat nang tumawag ako, walang sumagot; nang ako'y nagsalita, hindi sila nakinig; kundi gumawa sila ng kasamaan sa harap ng aking mga mata, at pinili nila ang hindi ko kinalulugdan." "Ipadadala sa kanila ng Diyos ang malakas na pagdaraya, upang sila'y maniwala sa kasinungalingan," "sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila'y maligtas," "kundi nalugod sila sa kalikuan." Isaias 66:3, 4; 2 Tesalonica 2:11, 10, 12.

Ang Makalangit na Guro ay nagtanong: "Anong higit na matinding panlilinlang ang makalilinlang sa isip kaysa sa pagpapanggap na ikaw ay nagtatayo sa wastong saligan at na tinatanggap ng Diyos ang iyong mga gawa, samantalang sa katotohanan ay isinasakatuparan mo ang maraming bagay ayon sa patakarang makamundo at nagkakasala laban kay Jehova? O, tunay na isang malaking pandaraya, isang mapang-akit na panlilinlang, ang sumasakop sa mga isipan kapag yaong minsan nang nakaalam ng katotohanan ay napagkakamalan ang anyo ng kabanalan bilang ang espiritu at kapangyarihan nito; kapag iniaakala nilang sila'y mayaman at nanagana sa mga pag-aari at wala nang kailangan, samantalang sa katotohanan ay nangangailangan sila ng lahat ng bagay."

Hindi nagbago ang Diyos sa Kaniyang mga tapat na lingkod na pinananatiling walang dungis ang kanilang mga kasuotan. Ngunit marami ang sumisigaw, "Kapayapaan at katiwasayan," samantalang ang biglang pagkapuksa ay dumarating sa kanila. Maliban na magkaroon ng lubos na pagsisisi, maliban na magpakumbaba ang mga tao sa kanilang mga puso sa pamamagitan ng pag-amin ng kanilang mga kasalanan at tanggapin ang katotohanan gaya ng nasa kay Jesus, kailanman ay hindi sila makapapasok sa langit. Kapag naganap ang paglilinis sa ating hanay, hindi na tayo magpapakampante na nagmamalaki na tayo'y mayaman at naging masagana, na wala nang kailangan.

Sino ang makapagsasabi nang totoo: 'Ang aming ginto ay sinubok sa apoy; ang aming mga kasuutan ay walang dungis ng sanlibutan'? Nakita ko ang ating Tagapagturo na tumuturo sa mga kasuutan ng tinatawag na katuwiran. Hinubad Niya ang mga iyon, at ibinunyag ang karumihang nasa ilalim. Pagkatapos ay sinabi Niya sa akin: 'Hindi mo ba nakikita kung paanong mapagpaimbabaw nilang tinakpan ang kanilang karumihan at kabulukan ng likas? "Paanong ang tapat na lunsod ay naging isang patutot!" Ang bahay ng Aking Ama ay ginawang bahay ng pangangalakal, isang dako na nilisan ng banal na presensiya at kaluwalhatian! Dahil sa kadahilanang ito ay may kahinaan, at kulang ang kalakasan.'

Malibang magsisi at magbalik-loob ang iglesia, na ngayo'y nahahалан ng lebadura ng sarili niyang pagtalikod, kakainin niya ang bunga ng sarili niyang mga gawa hanggang sa kasuklaman niya ang kanyang sarili. Kapag nilabanan niya ang masama at pinili ang mabuti, kapag hinanap niya ang Diyos nang buong kababaang-loob at naabot ang matayog niyang pagkatawag kay Cristo, na nakatindig sa saligan ng walang hanggang katotohanan at sa pamamagitan ng pananampalataya'y tinatanganan ang mga pagtatamong inihanda para sa kanya, siya'y gagaling. Lilitaw siya sa kanyang kasimplehan at kadalisyang kaloob ng Diyos, hiwalay sa mga makalupang pagkakabuhol, na ipinakikitang tunay na pinalaya siya ng katotohanan. Kung magkagayon, ang mga kasapi niya ay tunay ngang mga hinirang ng Diyos, ang Kanyang mga kinatawan. Testimonies, Tomo 8, 249, 250.